

lettelse paa 12,000 Kr. — trods sin ny Skat paa Formue og Indkomst, af en Formue paa 2 Millioner og en Indkomst af 100,000 Kr., vil han faa en Skattelettelse paa 12,000 Kr. Hvis De ville kapitalisere dette Beløb, ville De se, hvilken uhyre Statsforøring der saaledes skænkes. Saaledes kunne disse Love til at virke.

Jeg har altsaa søgt at vise, hvorledes denne Motivering af, at der skulde tilstræbes Ligelighed og Retfærdighed, ikke holder Stik. Man kan ikke sige, at Ejendomsskylden virker ligeligt, thi nogle af de paagældende maa indbetale Differencen i Kommunekassen, andre beholde den i deres egen Lomme. Man kan ikke sige, at Indkomstskatten virker ligelig, thi nogle af dem, der have Hartkorn, faa en Skattelettelse i Erstatning, andre, der ikke have Hartkorn, faa ingen saadan Lettelse. Men nu siger man fra visse Sider, og det var for Resten den Motivering, den højtærede Finansminister i sin Tid yndede at fremsætte, nemlig den, at teoretisk kunde disse Love ikke forsvares, principielt vare de ganske umulige, og som Nationaløkonom maatte han bede Vorherre bevare sig for at have noget med dem at gøre, men Landbruget var i Nødstilstand, det trængte til Hjælp, det var Statshjælp til det betrængte Landbrug! Saaledes bleve disse Skattelove, endda i en Skikkelse, der var langt bedre, langt mindre agrarisk end den nuværende, i sin Tid motiverede af den højtærede Finansminister. Den Motivering kan i hvert Fald ikke bruges længere efter den udmærkede Tale, den højtærede Landbrugsminister holdt i Sommer ved et Dyrskue i Ringsted, hvor han paaviste, at aldrig havde Landbruget haft saa gode Tider som i de senere Aar. Altsaa, den Motivering om en Nødhjælp til det betrængte Landbrug er uholdbar. Dertil kommer jo, at det er vitterligt for alle, at Tiderne virkelig ere gode, forholdsvis gode for Landejendomsbesidderne, men ingenlunde glimrende i Byerne. Tværtimod lide Byerhvervene under en Krise, der nu har været i snart 3 Aar, og der er ingen Tvivl om, at der er mange Grundejere i Købstæderne, der sidde langt daarligere i det end mangen Landejendomsbesidder, saa hvorfor Købstadgrundejerne skulde aflevere deres Skattelettelse til Staten ind i Kommunekassen, medens Grundejerne ude paa Landet, der for Tiden have bedre Tider, skulde beholde den i deres egen Lomme, det kan jeg egentlig ikke forstaa. Nej, om det betrængte Landbrug kan der ikke være Tale, men der er mange Landbru-

gere, der sidde daarligt i det, og det er navnlig de mindste, dem, der dyrke Jorden uden at eje den, nemlig Landarbejderne. De Landbrugere trønge til Hjælp, men de faa ingen Ting efter disse Love, de beholde alle deres gamle Skatter i deres fulde Højde; de enorme Toldskatter, ca. 10 pCt. af deres fattige, aarlige Indtægt, beholde de, de faa ingen Lettelse, de faa snarere Skade i det lange Løb. Jorden bliver gjort dyrere ved disse Love, det er den Virkning, disse Love ville faa. Jorden bliver fordyret, de enkelte Landejendomsbesidderne faa en Forøring, Landbruget hjælpes ikke, i Løbet af en Menneskealder forsvinder Samfundsprioriteten og bliver afløst af en privat Prioritet, og i Stedet for Skat faa de Renter. Men Jorden gøres i Øjeblikket dyrere, og det er ikke til Fordel for de Landarbejdere, som gerne ville have Jord, og stemmer ikke med det, vi gerne ville ind paa saa meget som muligt, at saa mange Landarbejdere som muligt skulde have Adgang til Jord. Landarbejderne tjene intet, men tabe snarere. Den eneste Maade, hvorpaa de, om jeg saa maa sige, kunne faa Del i Rovet — ja, det er ikke mig, der har opfundet dette Udtryk, det er en højtåret Godsejer i det andet Ting, der har talt om det „Rov“ fra Samfundet, der her var Tale om — er den, at de organisere sig, slutte sig sammen i Fagforeninger og kræve højere Løn, og det haaber jeg maa blive et af de faa gode Resultater af disse Skattelove, at Landarbejderne organisere sig for at kræve Andel i Gevinsten, i Byttet, i Rovet. Det vilde samfundsmæssigt set være den største Fordel, thi ellers vil Følgen blive, at i Løbet af en Menneskealder gaar denne Stigning i Jordens Værdi over i Kapitalismens Besiddelse. Men hvis Landarbejderne benytte Lejligheden til at skabe sig højere Løn, gaar en Del af det Udbytte, som nu ogsaa Ejendomsbesidderne faa, over til Landarbejderne, højner hele det sociale Niveau ude paa Landet. Spørgsmaalet er altsaa i Øjeblikket det: Skulle disse Statsforøringer, der her uddeles med rund Haand, i Løbet af en Menneskealder gaa over i Kapitalisternes Besiddelse, eller skulde de gaa over i Landarbejdernes Besiddelse og derved blive paa Landet og blive et Grundlag for Landbruget? Hvis man vil det sidste, maa enhver opfordre Landarbejderne til at organisere sig og kræve højere Løn for dog paa nogen Maade at faa Del i disse Statsforøringer, hvorom der her er Tale. Nu vil man ikke længere fra Landbrugernes Side kunne